

Гаврилъ Пройчовъ.

Земедѣлска просвѣта въ Съединенитѣ Щати.

Презъ есенъта на 1924. година азъ бѣхъ ученикъ въ единъ отъ голѣмитѣ американски земедѣлски колежи, кждето гърмѣше славата на Уилиямъ Джърдинъ — тогавашенъ президентъ на колежа, а днесъ министъръ на земедѣлието въ Съединенитѣ Щати въ Северна Америка.

Отъ моето престояване въ този колежъ едно събитие особено се е запечатало въ паметъта ми. Раздаваха дипломи на свършилитѣ, следъ което започна чудната речъ на президента:

„Млади хора, училището дава много, но то не дава всичко! Глупавъ е оня, който мисли, че въ училището се постига всичко. Нѣма граница за науката и човѣшкото усъвършенстване. Животътъ не чака . . . Който не върви напредъ, върви назадъ. Достоинствата на учения човѣкъ се мѣ-

рятъ не съ личната полза, която е извлѣкълъ отъ науката, а съ ползата, която той е принесълъ на своитѣ събратия. Технически подготвениятъ егоистъ е една обществена опасностъ“ . . .

Съ такива думи президентътъ (самъ той единъ отъ голѣмитѣ учени на земедѣлска Америка) пращаше своитѣ ученици въ живота.

Време се мина отъ тогава, и тази младежъ, която слушаше вдъхновеното слово на своя учителъ, днесъ е прѣсната по всички краища на земното кълбо. Мнозина, навѣрно, вече сж забравили много нѣщо отъ школската мъдростъ, но сигурно още помнятъ последнитѣ думи на президента . . .

Въ своитѣ речи и книги, издадени отъ него, Уилиямъ Джърдинъ винаги подѣржаше, че за-